

VRŠOVICKÝ

2/2016

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Společností hýbe téma uprchlíků. Neuplyne den, aby nás sdělovací prostředky neinformovaly o nových kauzách, zjištěních, počtech přicházejících, zůstavších, zmizelých, těch, kteří nedošli. Kdekdo sděluje své postoje, obavy, prognózy. Přitom se jedná o téma, staré jako lidstvo samo. To jenom nyní, díky mediální masáži, snadno podléháme pocitu něčeho nového, co tu dříve nebylo, ale stačí se pozorněji zadívat do historie dávné i novější, abychom zjistili, že fenomén uprchlictví je nedílným průvodičem lidské společnosti od pradávna. K takovému přemýšlení mě inspirovala sestra Šárka z našeho sboru, když nedávno podotkla: „bojíme se uprchlíků, ale každý jsme přeci uprchlíkem před Boží tváří.“ Vezmu-li to takto „od Adama“, potom musím uznat, že od prvních stránek Bible se skutečně o člověku hovoří jako o uprchlíkovi, který utíká od Hospodina, ukrývá se do křovin svého hříchu a velikášství být „jako“ Bůh, je odíván fíkovými listy svého pochroumaného lidství. Bible je plná zástupu uprchlíků, zjevných i těch skrytých a dobře maskovaných. Utíkají Adam s Evou, utíká jejich syn Kain, uprchlíkem je po jistý čas Abraham, jeho syn Ezau, matka Hagar. Uprchlíkem je i Mojžíš a posléze celá izraelská pospolitost na útěku z Egypta. Utíká budoucí král David. Prototypem uprchlíka je prorok Jonáš - jeho příběh je obzvláště příznačný, neboť kopíruje cestu současné „uprchlické krize“, namísto cesty do Ninive obrací směr a plaví se do Taršíše. Geograficky vzato: z oblasti Středního Východu, tedy území dnešního Iráku, Iránu, Syrie, Palestiny a Izraele, směřuje přes moře v chatrném plavidle

ke břehům Evropy, kde očekává svou záchranu a jistotu bezstarostného života. Uprchlíky jsou Ježíšovi rodiče i Ježíš sám - ti zase pro změnu nalézají svou záchranu před krutovládce Herodem v Egyptě, ze kterého kdysi jejich prapředci utíkali. Dějiny člověka i dějiny náboženské jsou dějinami uprchlíků a s nimi spojených uprchlických krizí. To, že se uprchlíky necítíme ještě neznamená, že jimi nejsme, nebo záhy nebudeme. Prokazatelně jsme potomky uprchlíků, jenom načas usídlení tam, kde se momentálně nacházíme. Pocity, které aktuálně prožíváme jako „starousedlíci“, kteří s obavami pozorují pohyb lidí přes hranice svých států, není jistě nepodobný pocitům, které zažívali obyvatelé Římského impéria, když se jim přes hranice valily zástupy „barbarů“. Vezměme v této situaci sami před sebou a na sebe „statut uprchlíka“. Přijměme tuto odvěkou lidskou roli, protože teprve s jejím přijetím, nikoliv odmítáním, budeme něco schopni učinit s naším vlastním uprchlictvím před Hospodinem. Odvráťme svůj zrak od domnělých jistot Taršíšů s jejich poklidem a zárukou spokojeného života, směrem k nehostinným pláním Ninive, protože právě tam, kde to nejméně očekáváme, může být pro nás ukryto Hospodinovo odpočinutí. „Ti, kdo se šalebných preludů drží, o milosrdenství se připravují,“ uslyšel uprchlík Jonáš v břiše veliké ryby. Kéž to uslyšíme i my v temnotách, do kterých se tak rádi halíme, a vykročíme směle směrem do života, který pro nás Bůh ze své milosti připravil.

David Frýdl

POSTNÍ KAJÍCÍ MODLITBA

Ke čtení Desatera Ex 20, 1-17.20

Bože jediný a svatý, doznáváme, že nejsi v našem životě vždy na prvním místě. Tvoříme si falešné tvé obrazy a představy o tobě. Tvé jméno vyslovujeme bezmyšlenkovitě a bez projevu úcty. Tebou oddělený den neprožíváme vždycky podle tvé vůle a nevyhledáváme tvou posvátnou blízkost uprostřed tvého lidu. Náš vztah k rodičům a lidským autoritám není naplňován láskou a respektem. Neubráníme se nenávisti, v níž přejeme druhým něco špatného. Schází nám sebekázeň smýšlení a jednání. Drobná nepoctivost nám připadá bezvýznamná. Vyslovujeme nepravdivá slova. Necháváme proniknout do svého nitra závist. Každý z nás si před tvým zákonem uvědomujeme svá konkrétní selhání a provinění. Zastav nás, když se od tebe vzdalujeme a naše myšlenky, slova i činy jsou zlé. Obrát nás k sobě, odpusť nám v Ježíši Kristu náš hřích, a dej, ať chodíme ve světle tvých přikázání. Amen.

Tomáš Butta, patriarcha

NEDĚLE V ÚNORU

Poslední neděle po Zjevení Páně – Proměnění Páně 7. února 2016

Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se směrem k jeho svaté hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý! (Žalm 99,9)

První čtení: Exodus 34,29–35

Druhé čtení: 1. Korintským 3,12–4,2

Evangelium: Lukáš 9,28–36

dlouhých let dopřeji mu do sytosti. (Žalm 91,15–16)

První čtení (varianta I): Deuteronomium 26,4–10

První čtení (varianta II): Deuteronomium 26,16–19

Druhé čtení: Římanům 10,8b–13

Evangelium: Lukáš 4,1–13

Popeleční středa – začátek postní doby 10. února 2016

Obřad znamení popela je variantou s ohledem na liturgický život obce. následuje po kázání.

Nade všemi se smilováváš, protože všechno můžeš, nehledíš na hříchy lidí, jen aby činili pokání. Miluješ všechno, co je, a neošklivíš si nic z toho, co jsi učinil.

(Moudrost 11,23–24)

První čtení: Jeremjáš 17,5–10

Druhé čtení: 2. Korintským 5,20b–6,2

Evangelium: Matouš 6,16–21

II. neděle postní (reminiscere) 21. února 2016

Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup Izraele ze všeho soužení! (Žalm 25,6.2b.22)

První čtení: Genesis 15,1–6

Druhé čtení: Filipským 3,17–4,1

Evangelium: Lukáš 13,31–35

III. neděle postní (oculi) 28. února 2016

Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyproští ze sítě mé nohy. Obrát ke mně svou tvář, jsem tak sám, tak ponížený. (Žalm 25,15–16)

První čtení: Izajáš 55,1–9

Druhé čtení: 1. Korintským 10,1–13

Evangelium: Lukáš 13,1–9

I. neděle postní (invocavit)

14. února 2016

Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou,

Jr 1, 4-10

1K 13, 1-13

ev. Lk 4, 21-30

BARVY

Jak lehké je mládí s jeho černobílým viděním světa. Věci jsou buď černé nebo bílé, buď pravda nebo lež, buď má cenu za ně bojovat a do krve se prát nebo je naopak zásadně odmítnout a opovrhnout jimi. Buď jít napravo nebo nalevo, žádné uprostřed, žádný kompromis. A teprve jak člověk stárne, vidí, že je to celé mnohdy daleko komplikovanější a oba póly černá i bílá se začnou k sobě přibližovat. Ale paradoxně se neslijí do jakési nevýrazné šedivé, ale naopak na pozadí obou člověk najednou začne vnímat svět daleko barevněji, více pluralitně, chcete-li, vystoupí ta bohatá škála barev, která nás obklopuje a která je součástí každého barevného spektra. A já v tom spatřuji jednu z největších předností stárnutí – onu schopnost vidět věci v širších souvislostech.

Ale zůstaňme ještě chvíli u tématu barev a barevných odstínů. Jak vlastně barvy vznikají? Celé kouzlo vzniku barev je v tom, že dopadající denní světlo, má už všechny barvy v sobě. Pokud dopadne na bílý předmět, je beze změny odraženo. Pokud dopadne na černý předmět, je pohlceno. Černá ani bílá tak ve skutečnosti nejsou barvy. Čím více světla povrch tělesa pohlcuje, tím se zdá tmavší. Saze všechny barvy pohlcují a tak se zdají černé. Sníh naopak téměř všechny barevné paprsky odráží a tím se nám jeví bílý.

Barva je tedy podobně jako třeba číslo

jen abstraktní, nehmatatelný pojem, neboť svět kolem nás je ve skutečnosti nebarevný. Všechny barvy jsou tak vlastně ukryty ve světle, které se našemu zraku zdá paradoxně bezbarvé. Ze světla se barvy rodí, ve světle žijí a bez světla zanikají. To, co se nám jeví jako základní vlastnost předmětu, barva, je tedy vlastností světla, které na něj dopadá.

A teď se vraťme k našemu tématu černobílého vidění světa. Dokud svět a všechno v něm vnímáme takto, pak ho ani nemůžeme vnímat plně, barevně, komplexně, protože bílá ani černá barvami nejsou. Ale nakonec, i když přijde doba, kdy začneme svět vnímat barevně, komplexně, se všemi jeho pro a proti, i když pochopíme, že i pravda je mnohovrstevnatá a mnohoúhelná, je to skutečně to samotné barevné vidění světa, co nám rozšíří ony pomyslné obzory? Vždyť přece svět je ve skutečnosti nebarevný a jeho barevnost je ukryta ve světle. V něm se barvy rodí.

Je-li pro mě Bůh světlem, pak musím vyznat, že teprve v jeho světle jsem, alespoň částečně, schopna rozpoznat tu barevnost, tu komplexnost světa. Vždyť ona barevnost je ukryta ve světle, které na ni dopadá. V Bohu je ukryta veškerá komplexnost, v něm jsou skryty všechny paradoxy i tajemství tohoto světa. Už nemám potřebu si všechno a za všech okolností objasnit, protože všechny neobjasněné otázky jsou skryty v Bohu.

A je-li pro mě Bůh pravdou, pak vyznávám, že teprve až v jeho světle se mi odhalí ta mnohovrstevnost a mnohoúhelnost toho, co lidé nazývají pravdou. A je-li každý předmět barevný podle toho, do jaké míry odráží či pohlcuje světlo, pak i každá z našich výpovědí je pravdivá podle toho, do jaké míry odráží nebo pohlcuje pravdu Boží. A přesto každá z našich výpovědí bude jen odrazem pravdy, která na něj dopadá.

Mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových a přesto byl Eliáš poslán do země Sidónské. Mnoho malomocných bylo za proroka Elizea a přesto byl očištěn syrský Náman. Ježíš byl poslán židovskému národu a přesto ho za svého Pana a Spasitele přijali pohané. My jsme byli pokřtěni ve jméno Pána Ježíše Krista a přesto...

Tento text by pro nás měl být velikým připomenutím toho, že to jedním rozhodnutím nemusíme mít u Pána Boha vůbec jisté. To, že jsme o Ježíši slyšeli, ještě nemusí znamenat, že mu skutečně patříme. Každý den musíme zápasit o to, abychom patřili Kristu.

Jsem šťastná, že už jsem natolik stará, že nevidím svět černobíle, vidím všechnu jeho komplexnost i složitost každého rozhodování. A přesto jsou výpovědi, je jich jen pár, které stojí za to vidět naprosto jednoznačně – černobíle a na prvním místě je ta, že Ježíš je pro mě Kristus. Není jiného Boha než toho, který se zjevil v Otci, Synu a Duchu svatém.

A jestli si vzpomínáte, černá ani bílá nejsou ve skutečnosti barvy, buď odráží nebo pohlcují světlo, které na ně dopadá.

Kéž by na náš život dopadalo světlo Kristovo a my bychom se vždy snažili jej do sebe plně vstřebat a odráželi ho pak ve svém vztahu k bližním.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové o IV. neděli
po Zjevení Páně 31. ledna 2016
v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ÚNOR

7.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
10.2.	středa	16.30 hod.	bohoslužba s udělením popelce - začátek postní doby	Husův sbor Vinohrady, slouží Daniel Majer
11.2.	čtvrtek	10 hod.	Návrat mladého prince - divadelní představení pro školy a seniory	Divadlo MANA
12.2.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický Zámeček - kaple, slouží D. Frýdl
14.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
19.2.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákrístie
21.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
27.2.	sobota	18 hod.	Koncert skupiny Missa v rámci festivalu MENE TEKEL	divadlo MANA
28.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
připravujeme 15.3.	úterý	19.30	Ostře sledovaný film - 50. let od natáčení Ostře sledovaných vlaků - komponovaný večer	divadlo MANA

KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
 tel.: 271724317 (Farní kancelář)
 271726461 byt faráře
 731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
 Centrum MANA
 produkce: Vlasta Rydlová, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
 e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
divadlo@vrsovickedivadlo.cz
 Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

VZÝVÁME TĚHOŽ BOHA?

Nedávno napsal David Novák na toto téma článek „Hledání jednoty Boha a Allaha“ (Křesťan dnes 23. 12. 2015). Je těžko najít, v čem bych se s Davidem Novákem neshodl, a tak mohu podepsat vše, co ve svém článku píše. Jelikož jsem ale některým přátelům slíbil, že rovněž napíšu článek na toto téma, tak nyní svůj slib plním.

Podobně jako David Novák soudím, že znalost Božího jména – ve smyslu znění – o ničem nevypovídá a o ničem nerozhoduje. Je to podobné jako s člověkem. Svého přítele Jiřího Dohnala oslovuji Jirko, ale protože je z Ostravy, mnozí jeho příbuzní a známí mu říkají Juro. Jeho angličtí přátelé používají jméno George, Chorvaté z jeho sboru mu říkají Jure. Kupodivu na všechno slyší. Nicméně to, jak ho nazýváme, nijak nevypovídá o tom, jak dobře ho známe, zda ho máme rádi, zda mu důvěřujeme nebo ne. Znat Boha je také něco jiného než znát „Boží jméno“. Proto mi bazírování Svědků Jehovových na znění „Jehova“ připadá poněkud komické, ale nemám s ním žádný zásadní problém. Ostatně jsem udělal

podobnou pozitivní zkušenost jako David Novák, když jsem v rozhovoru s „jehovisty“ používal jimi preferované označení „Jehova“.

K čemu ale vlastně celá diskuse slouží? Výpověď „vždyť přece Bůh je jen jeden a všichni vzýváme téhož Boha“ je ve skutečnosti určitým heslem. Lidé, kteří zdůrazňují toto tvrzení a kteří trvají na tom, že se vztahujeme k témuž Bohu jako muslimové, v podstatě chtějí říci, že bychom neměli být nepřáteli, měli bychom být tolerantní a měli bychom se mít všichni rádi.

Já jsem rovněž pro toleranci a jsem pro to, abychom se měli všichni rádi, nicméně jsem poněkud skeptický, zda nás k tomuto cíli přiblíží tvrzení, že vzýváme téhož Boha. V dobách reformace, kdy se vedly náboženské války, katolíci a protestanté zpravidla netvrdili, že druhá strana vzývá jiného Boha. Sice o „těch druhých“ tvrdili, že Bohu rozumí špatně nebo vůbec, a že objektivně tedy slouží satanovi, ale z vědomého satanismu se navzájem nepodezírali. Tvrzení, že nad námi je jen jeden Bůh, násilí nezabránilo. (A to se katolíci a protestanté dokonce dohodli na spoustě dalších věcí – například na tom, že Bůh je trojjediný, že Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk, atd. – tedy všechno věci, které jsou

muslimům naprosto nepřijatelné.)

Nejde tedy o znění Božího jména, nejde ani o to, zda přitakáme tvrzení, že vzýváme téhož Boha. Jde o to, jak jsme Boha poznali a k čemu nás toto poznání vede. A pak také o bádání v našem vlastním nitru, proč nás vlastně tato diskuse zajímá.

Lidé, kteří tvrdí, že křesťané a muslimové vzývají téhož Boha, většinou touží po tom, aby vyznavači různých náboženství navzájem nezabíjeli. A protože dnes se zabíjení kvůli náboženství zhusta děje, je tato otázka dnes živá, zatímco před čtyřiceti lety v podstatě ani nebyla na stole. Ne že by se o tomto tématu nehovořilo vůbec, ale byla to otázka velmi okrajová.

Lidi tvrdící, že vzýváme téhož Boha, najdeme mezi křesťany i mezi muslimy. A myslím, že můžeme být vděční za každého člověka, který je proti páchání násilí ve jménu náboženství, ať už jakéhokoli. Současným problémem ale nejsou muslimové, kteří přitakávají tomuto tvrzení, nýbrž ti, kteří jsou přesvědčeni, že je třeba zabít křesťany – a vraždné muslimy. A tito lidé se našich přátelských rozhovorů v rámci „mezináboženského dialogu“ zpravidla neúčastní.

Mezináboženský dialog ovšem z principu nemůže jít příliš hluboko, nemá-li dojít k vážným rozporům. Muslimové říkají, že je jen jeden Bůh, a vzápětí, vlastně jedním dechem, dodávají, že „Mohamed je jeho prorok“. To je tvrzení, s nímž pravověrný křesťan souhlasit nemůže. Křesťan bude zase naopak tvrdit, že Ježíš je jediná cesta k Otci. S tím zase nebude souhlasit pravověrný muslim. Jistě, můžeme si povídat třeba o tom, že křesťanství i islám vede k péči o chudé a k dávání almužny. Nebo o tom, že jak křesťané, tak muslimové jsou pevně přesvědčeni o tom, že dvě a dvě jsou čtyři. Jde tedy o to, jaký má být účel mezináboženského dialogu. Zdá se mi, že jeho jediným účelem je přesvědčit svět a sebe sama, že křesťané a muslimové spolu dokáží hovořit, a ne se mlátit po hlavách. Nechci to nijak snižovat, ale připadá mi to poněkud luxusní v době, kdy se na Blízkém východě blíží likvidace křesťanských menšin ke svému konci.

Je ale dobré si opakovat, proč nemáme používat násilí ve věcech víry. Věřím v absolutní pravdu, věřím v absolutního Boha. Víím ale o omezenosti svého vlastního poznání (omezený není Bůh, omezený jsem já). Toto vědomí mi brání, abych ve jménu víry ubližoval druhému člověku. Nadto mě můj Bůh, jehož synem je Ježíš Kristus, vede k tomu, abych miloval své nepřátele a modlil se za ně. Můj Bůh mě osvobozuje od nenávisti.

Toto přesvědčení mě ovšem nevede k tomu, abych neviděl nebezpečí islamistického terorismu. V roce 2014 podporovalo sebevražedné útočníky 3% Pákistánců, 9% Indonésanů, 18% Malajsijců, 47% Bangladéšanů a 62% obyvatel Gazy. Jsem přesvědčen, že bychom měli to, co si myslí muslimové, pečlivě monitorovat, ale není na nás, abychom jejich smýšlení měnili. K tomu nemáme prostředky. Jediné, co můžeme dělat, je zvěstovat jim evangelium, a to způsobem co nejprůměrnějším. Ono totiž nejde tolik o to, zda přitakáme tvrzení, že „věříme v téhož Boha“, ale spíše o to, k čemu nás naše víra vede.

Daniel Drápal

SÍLA RODIČOVSKÉ MODLITBY ANEB MODLEME SE ZA SVÉ DĚTI (V JAKÉMKOLIV VĚKU)

Pane, prosím tě,

abys dal (*zde doplňte jméno dítěte*), srdce, které tě bude chtít poslouchat.

Vlož do *něj/ní* touhu trávit s tebou čas v modlitbách, ve tvém slově

a naslouchat tvému hlasu.

Posviť svým světlem na každé tajemství nebo skrytý vzdor,
který se pokouší v *jeho/jejím* srdci zakořenit, aby mohl být odhalen a zničen.

Pane, prosím tě,

aby se *neoddalla* pýše, sobectví a vzdoru, ale aby od nich *bylla osvobozen/a*.

Skrze moc, kterou jsi mi dal v Ježíšově jménu,

se stavím proti „dáblovým nástrahám“

a zříkám se modloslužby vzdoru, svéhlavosti a neúcty

- v životě mého dítěte nebudou mít žádné místo,

ani kvůli nim nepůjde mé dítě cestou zavržení a smrti.

Tvé slovo nás učí: Děti ve všem svoje rodiče poslouchajte,

jak se to patří u křesťanů (Kol 3, 20).

Prosím, abys obrátil srdce tohoto dítěte k jeho rodičům

a pomohl mu ctít a poslouchat otce a matku, aby žilo dlouhý a dobrý život.

Obrat' jeho srdce k sobě, aby všechno, co dělá, bylo milé tvým očím.

Ať se v sobě naučí rozpoznat pýchu a vzdor, ať jim dokáže čelit

a je ochotno je vyznat a litovat.

Učiň, ať je *mul/jí* nepříjemný hřích.

Pomoz *mul/jí* poznat,

jak krásné a prosté je kráčet v poslušnosti a podřízenosti tobě

s milou a pokornou duší.

Amen.

Stormie Omartianová

V jedné z písní v husitském zpěvníku zpíváme: „dědictví otců zachovej nám, Pane“. V případě Vršovic do předmětu dědictví spadá i unikátní prostor divadla, které od počátku žilo v blízkém spojení s chrámovou stavbou, bylo doslova vloženo do jejich útrob, do základů chrámu, který se tyčí nad skromným stánkem kultury. Kdo sledujete anabázi jeho znovupovstání minimálně od doby mého nástupu do Vršovic, víte, jakými peripetemi jsme za ty roky procházeli, kolik otázek si kladli, zdali divadlo v chrámu ano nebo ne, nakonec přirozeným způsobem z běhu událostí vyplynulo, že vrátíme prostor tomu účelu a způsobu využití, pro který vznikalo. Přiznám se, že mám upřímnou radost, když mohu čas od času vidět, a děje se to prozatím převážně po představeních pro školy, kdy po jejich skončení vychází z divadla téměř dvě stovky lidí, tedy počet, který bezezbytku zaplní obě přilehlé tramvajové zastávky tak, že jedna tramvaj ani takové množství nepojme. Protože něco takového bylo ve Vršovicích vidět dosud jenom ve spojení s fotbalovou Bohemkou, jsem skutečně rád, že jsme jako církev vytvořili atraktivní prostor s velkým potenciálem přitáhnout k aktivitám v něm konaných desítky a stovky lidí a tak přispět i k oživení místa, ve kterém náš kostel stojí. Otcové zakladatelé něco podobného zažívali i o patro výš. V kronice náboženské obec jsou záznamy o tom, jak veliké bývaly účasti na nedělních a svátečních bohoslužbách. Od té doby má náš kostel dva vstupy, které měly pojmout zúčastněné. Samozřejmě bych raději viděl ty proudící zástupy vcházející a vycházející z kostela, ale jsem duchovní realista vděčný i za ty příležitostné zástupy divadelní, protože vím, jak se proměnila doba, a že napříště už se nebude kvalita duchovního svědectví a služby církve poměřovat výhradně počtem lidí, ale hloubkou prožitku zúčastněných. A pokud těm, kteří do naší budovy budou vstupovat jinými dveřmi budeme schopni nabídnout i něco z toho, v co věříme, co jako křesťané vyznáváme, má naše snaha smysl. Rozumím tomu sepjetí chrámu s divadlem jako danosti, před kterou jsme byli postaveni minulými generacemi, jako specifické službě církve veřejnosti. Církev slouží v široké oblasti sociální sféry, kterou vnímá veřejnost jako vhodný prostor pro její působení. Menší sféru vlivu si církev udržuje v oblasti vzdělávací, ale evangelium, jehož je církev nositelkou má prostupovat všechny životní aspekty, a mezi ně kultura neodmyslitelně patří a spolu s ní tedy i angažmá církev v ní. Jestliže to ve Vršovicích před dávnými lety bylo nastaveno tak, že postavili divadlo ruku v ruce s chrámem, má cenu vyjít z toho a pochopit to jako jednu z možností, ve které se můžeme jako křesťané aktivizovat. Jinde jsou možnosti jiné, tady jsou takové, jaké jsou. Husův sbor ve Vršovicích byl od počátku koncipován jako místo setkávání. V současnosti je velice populární model budování komunit. Hovoří se o komunitním plánování, růstu komunity a jejím budování. Nejedná se o nic nového a převratného. V tomto duchu uvažovala Československá církev už před více než osmdesáti lety a prakticky v tom i konala tak, že v rámci svých sborů

budovala i kulturní sály, organizovala sociální službu, byla aktivní v komunální politice a v řadě dalších společenských oblastí. Jakýmsi leitmotivem mé služby ve Vršovicích je otevírání našeho sboru příchozím, ať už přicházejí z nejrůznějších oblastí. V době před mým nástupem se zde scházeli věřící naší církve a nějaký čas zde působila Ekumenická akademie. Nyní prostor našeho sboru využívají věřící čtyř křesťanských denominací: Církev československá husitská, Luterská evangelická církev aušburského vyznání, pentekostální křesťané sdružení v hnutí Mountain of Fire a od roku 2014 i křesťané z Číny žijících na našem území, které sdružuje Česko-čínská křesťanská společnost. Bohoslužba jako jádro křesťanského života sboru a hlavní smysl jeho existence tedy probíhá u nás v nejméně ve čtyřech modifikacích. Časově to vypadá tak, že Boží chválu u nás ve sboru otevírají bratři a sestry z Číny, kteří přicházejí v jedenáct hodin v noci ze soboty na neděli. Jejich shromáždění trvá týden co týden vždy do dvou hodin do rána. V deset hodin nastupujeme my jako věřící husitského vyznání, po nás se svým specifickým modelem bohoslužby a uctívání přicházejí černí bratři a sestry, aby je od čtyř hodin vystřídalो společenství okolo sestry vikářky Eduardy Heczkové, která svůj sbor víry poskládala především z lidí bez domova. Všechna tato společenství vytvářejí duchovní základ služby církve, která se schází na tomto místě ve vršovickém Husově sboru. Někdy přemýšlím právě o té různorodosti uctívání křesťanů, kteří se zde scházejí a jak se na nás asi dívá Hospodin, kdo mu dělá větší radost, jestli my naší liturgií a tradičním projevem zbožnosti lidové církve někdy příliš ustrnulé ve svých tradicích, anebo afričtí křesťané svým vytržením, mluvením v jazycích, čínští křesťané anebo bezdomovci? Rozumím tomu tak, že to, co se nedostává nám, doplňují ti druzí, a naopak, co chybí druhým skromně doplňujeme my. Vnímám křesťanství nikoliv v jednolité uniformitě, ale právě v dialogu různých tradic, směrů a způsobů vyznávání a jsem rád, že zde pod jednou střechou můžeme alespoň částečně tuto rozmanitost nabídnout: Hospodinu i lidem sjednoceným v Kristu.

David Frýdl

RADA STARŠÍCH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 29. 1. 2016

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně 157 a modlitbami členů RS.

Aktuální stav účtů ke dni 29. 1. 2016: Banka: 289.786,40 Kč, pokladna: 35.172 Kč.

RS bere na vědomí. Bratr farář předložil RS předběžný výsledek hospodaření NO

ke dni 31. 12. 2015: Náklady: 2.731.483,52 Kč, výnosy: 2.996.537,16 Kč. Účetní zisk:

265.053,16 Kč. RS bere na vědomí. Stav Desátkového fondu za rok 2015 (dle stavu

z předběžné uzávěrky): získáno: 162.410 Kč; vydáno: 138.441 Kč; zůstatek: 23.969 Kč.

Zůstatek z roku 2014: 99.875 Kč (převeden do roku 2015). Zůstatek celkem: 123.844 Kč.

Příspěvatelé do Desátkového fondu k 31. 12. 2015: Š. Hájková, D. Frýdl, A. Frýdlová, O.

Nováček, M. Svoboda, M. Janatová, M. Pražáková, K. Kopčilová, Eva Urbanová, Natan

Frýdl, Tobiáš Frýdl.

Rada starších projednala návrhy na pravidelnou měsíční podporu z Desátkového fondu

a s účinností od 1. 1. 2016 do konce roku 2016 rozhodla takto: Nadace Člověk

v tísní 500 Kč, Dana Měřínská 1.500 Kč, Markéta Švikruhová 1.500 Kč, Alena Kučerová

500 Kč, Simona Šafaříková 1.000 Kč, Nadace Mezinárodní potřeby – přednášková čin-

nost na školách 1000 Kč. Schváleno: Ano.

RS projednala návrh na uvolnění částky 60.000 Kč z Desátkového fondu humanitární

organizaci „Chuť pomáhat“ na podporu výroby kamínek tzv. „buržujek“ na východní

Ukrajinu, která je sužována válečným konfliktem. V tamních městech nejde topení ani

elektrina. Jediná šance přežít zimu je topit v kamnech. Výrobu kamínek organizuje pan

Michal Kislicki z Brna s pomocí místní evangelikální církve Dobrá zpráva. Za uvolněnou

částku se pořídí kamínka a otop pro 10 rodin na celou zimu (viz. leták Teplo pro Ukraji-

nu). Schváleno: Ano.

RS projednala úpravu ceníku pronájmu divadelních prostor v Husově sboru pro rok

2016.

RS dále ukládá, aby divadlo bylo vybaveno odpovídající lékarničkou. Br. farář informoval

RS, že k 1.2. je připraven byt č. IV po paní Jarmile Svobodové k předání. RS rozhodla

o vypracování projektové dokumentace k rekonstrukci bytu č. 4, která proběhne v letoš-

ním roce.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10 Kč.